

RUMUNIA

Panorama polityczna 1990 – 2012

Adam Burakowski - rocznik IV; Ecelino Ionesco – rocznik V; Walentyna Łotočka – rocznik XII; Karina Melnyčka – rocznik XIII

Partia	Wybory parlamentarne Sejm Senat	Geneza	Politycy	Poglądy
FSN <i>(Frontul Salvării Naționale)</i> - Front Ocalenia Narodowego	1990 263 m. 91 m. 66,3 proc. 67 proc. 1992 43 m. 18 m. 10,19 proc. 10,39 proc.	Byli komuniści, dawni aparaczczy. Partia powstała z grupy konspiracyjnej - Iliescu, Militaru, Brucan.	Ion Iliescu, Silviu Brucan, Nicolae Militaru, Petre Roman, Viorel Ursu, Adrian Năstase, Traian Băsescu, Adrian Severin, Ion Aurel Stoica, Alexandru Bârlădeanu, Oliviu Gherman	Neokomunizm, konserwatywny program, etatyzm. W partii sformowały się dwie opcje: reformatorska (Roman) i zachowawcza (Bârlădeanu, faktycznie Iliescu). W wyniku eskalacji konfliktu między Iliescu i Romanem 7 kwietnia 1992 Iliescu i jego zwolennicy opuścili FSN i stworzyli Demokratyczny Front Ocalenia Narodowego, który później transformował się w Partię Demokracji Socjalnej (PDSR) a po połączeniu (2001) z Partią Socjaldemokratyczną (PSD), przejął jej nazwę. Petre Roman pozostał liderem FSN. W dniu 28 maja 1993 r., partia została przemianowana na Partię Demokratyczną - Front Ocalenia Narodowego (Partidul demokrata - Frontul Salvării Naționale, PD-FSN), później na Partię Demokratyczną (PD) i od 2007 roku PD-L (Liberalną).
PNT-CD <i>(Partidul Național Țărănesc Creștin i Democrat)</i> - Partia Narodowo-Chłopska-	1990 12 m. 1 m. 2,6 proc. 1992 0 m. 0 m.	Odrodzona partia tradycyjna (caraniści). Dawni liderzy tej partii, między innymi Iuliu Maniu, zostali zamordowani przez komunistów. Z przedwojennej elity ugrupowania przetrwało jednak kilku działaczy,	Corneliu Coposu, Ion Puiu, Ion Rațiu, Ion Diaconescu, Ioan Alexandru, Victor Ciorbea,	Przed wojną i tuż po niej partia reprezentowała poglądy centrolewicowe, jednak po upadku Ceaușescu jej program został odczytany jako prawicowy (konserwatyzm, chadecja). Wypowiadała się za

<p>Chrześcijańsko-Demokratyczna</p>	<p>1996 W ramach CDR 83 m. 27 m.</p> <p>2012 W ramach ARD 56 m. 24 m.</p>	<p>na czele z Corneliu Coposu, niegdyś sekretarzem Maniu. Partia została zarejestrowana 8 stycznia 1990 r., ale pod nieco inną nazwą, niż funkcjonowała przed wojną. Do narodu i chłopów dołączono chrześcijańską demokrację i w ten sposób powstała Partia Narodowo-Chłopska-Chrześcijańsko-Demokratyczna (PNȚ-CD). Była to pierwsza oficjalnie zarejestrowana partia polityczna po upadku komunizmu. Do partii szybko wstąpił Ion Rațiu, emigracyjny biznesmen, który zawarł ze swoją rodziną układ, że nie użyje majątku rodzowego do walki politycznej w Rumunii. Sytuował się on nieco na uboczu partii, jednak jego legendarna fortuna i dość duża charyzma przysporzyły mu wielu zwolenników.</p>	<p>Radu Vasile, Gavril Dejeu, Nicolae Ulma Spineanu, Ion Caramitru, Mircea Ciumar, Alexandru Herlea, Viorel Lis, Sorin Dimitriu, Constantin Dudu Ionescu</p>	<p>reformami rynkowymi, wejściem do UE i NATO oraz restauracją monarchii i lustracją. Występowała przeciw udziału FSN w wyborach. Później weszła do CDR. W wyborach 2000 nie dostaje się do parlamentu i samolikwiduje.</p> <p>2012 – powstanie sojuszu ARD (PDL+ PNȚ-CD)</p>
<p>PNL (<i>Partidul Național Liberal</i> lub <i>PNL</i>) – Partia Narodowo-Liberalna</p>	<p>1990 29 m. 10 m. 6,4 proc. 7,1 proc.</p> <p>1992 W ramach CDR 82 m. 34 m. 20,01 proc. 20,16 proc.</p> <p>1996 W ramach CDR 122 m. (w tym 25 – PNL) 53 m.</p>	<p>Jest to partia historyczna, założona jeszcze w 1875 roku. Ponowiła działalność w 1989 roku, kiedy jej kierownictwo objęła grupa przybyła z Paryża. Do byłych więźniów politycznych i grupy młodzieży (Dinu Patriciu, Călin Popescu-Tăriceanu) dołączył się emigrant Radu Câmpeanu, który został przewodniczącym partii. Jego zastępcą został Ionel Sandulescu.</p>	<p>Radu Câmpeanu, Ionel Sandulescu, Mircea Ionescu-Quintus (TW Secu), Călin Popescu-Tăriceanu, Crin Antonescu, Mario Oprea, Puiu Hașotti, Teodor Atanasiu, Andrei Marga, Relu Fenechiu,</p>	<p>Przed wojną PNL reprezentowała prawicę i głosiła liberalizm gospodarczy, jednak w Rumunii postkomunistycznej partia ta była raczej centroprawicowa lub nawet centrowa i w wielu okresach nie stroniła od sojuszków z postkomunistami. Partia uczestniczyła w wyborach w roku 1990 przeciwko Frontowi Ocalenia Narodowego (FSN). Następnie przeżyła szereg rozłamów na tle stosunku do Iliescu. W 1992 roku dołączyła się do CDR i popierała kandydaturę jej</p>

	<p>30,17 proc. 30,70 proc.</p> <p>2000 30 m. 13 m. 6,9 proc. 7,5 proc.</p> <p>2004 W ramach DA (PD+PNL) 112 m. (w tym 64 – PNL) 49 m. 31,33 proc. 31,77 proc.</p> <p>2008 65 m. 28 m. 18,57 proc. 18,74 proc.</p> <p>2012 W ramach USL 273 m. 122 m.</p>		<p>Dinu Patriciu Andrian Cioroianu, Mona Muscă, Crin Halaicu, Valeriu Stoica, Theodor Stolojan, Călin Popescu- Tăriceanu, Mihai Răzvan Ungureanu (do r. 2007)</p>	<p>założyciela Emila Constantinescu na wyborach prezydenckich. W roku 1996 w wyniku wyborów w ramach CDR weszła do parlamentu, w tym np. tacy politycy, jak Călin Popescu-Tăriceanu et Crin Antonescu. Jednak w roku 2000 PNL opuściła CDR, a wkrótce znalazła się w opozycji. 2002 do PNL przechodzą dysydenci od Iliescu - Adrian Meleşcanu - Alianța pentru Progres. Odbywa się kolonizacja PNL przez komsomolców na prowincji i wzrost znaczenia oligarchów Fenechiu i Patricku..</p> <p>2000-2001 – w koalicji z PSD (PDSR) i UDMR, od lutego 2001 r. w opozycji.</p> <p>2003-2007 – w sojuszu z PD (DA - Sojusz Prawdy i Sprawiedliwości), w koalicji z PD-UDMR-PUR (PC)</p> <p>2011 – sojusz z PSD (była PDSR i PC (Związek Socjal-Liberalny, USL).</p> <p>02.2014 – odejście z koalicji (rozpad USL); przejście do opozycji.</p>
<p>PSDR (<i>Partidul Social Democrat Român</i>) - Rumuńska Partia Socjaldemokratyczna</p>	<p>1996 W ramach USD (PD+PSDR) 53 m. 23 m. 12,93 proc. 13,16 proc.</p> <p>2000 W ramach PDSR 155 m. 65 m.</p>	<p>Partia tradycyjna, która wznowiła swą działalność w grudniu 1989 r. Przed wojną to lewicowe ugrupowanie nie odgrywało większej roli, jednak w 1948 r. kierownictwo partii zostało zmuszone do fuzji z PCR. Część działaczy nie zgodziła się z tą decyzją; później ich aresztowano i</p>	<p>Sergiu Cunescu, Nica Cornel Șomîcu Silviu Simion, Allexandru Athanasiiu</p>	<p>Występowała przeciw udziału FSN w wyborach, partia opozycyjna. Mimo tego, że była ponownie zarejestrowana jako partia socjaldemokratyczna, była to de facto partia prawicowa, a przynajmniej odgrywała taką rolę przez jakiś czas.</p> <p>1996 – sojusz z PD (USD), koalicja</p>

	36,61 proc. 37,09 proc.	represjonowano. Nierzadko dzielili cele z dawnymi członkami partii chłopskiej i liberalnej, co ułatwiało nawiązanie współpracy – wspólnym wrogiem był system komunistyczny.		CDR-USD-UDMR. 2000 – utworzono koalicję PDSR+PUR+PSDR – Rumuński Biegun Socjalno-Demokratyczny (Polul Democrat Social din Romania). W r. 2001 PSDR połączyła się z Partią Demokracji Socjalnej Iliescu (PDSR) przekazując w nazwę i miejsce w Międzynarodówce Socjalistycznej.
UDMR - (węg.: <i>Romániai Magyar Demokrata Szövetség, RMDSZ</i> ; rum.: <i>Uniunea Democrată Maghiară din România</i>) – Demokratyczny Związek Węgrów w Rumunii	1990 29 m. 12 m. 7,2 proc. 7,2 proc. 1992 27 m. 12 m. 7,46 proc. 7,58 proc. 1996 25 m. 11 m. 6,64 proc. 6,82 proc. 2000 27 m. 12 m. 6,80 proc. 6,90 proc. 2004 22 m. 10 m. 6,17 proc. 6,23 proc. 2008 22 m. 9 m. 6,59 proc. 6,39 proc.	UDMR została założona 25 grudnia 1989 r. Jej założycielem był pisarz Géza Domokos. Nie była to partia w tradycyjnym znaczeniu tego słowa, raczej grupa rozmaitych organizacji zrzeszających osoby narodowości węgierskiej zamieszkujące Rumunię.	Géza Domokos (umarł 27.06.2007) Markó Béla, György Frunda, Hunor Kelemen, Akos Birtalan, György Tokay, Zsolt Nagy	Jako partia reprezentująca mniejszość etniczną rumuńskich Węgrów, UDMR, przede wszystkim, zajmuje się prawami mniejszości węgierskiej, w tym dąży do autonomii kulturalnej. Dla realizacji swych celów, UDMR współpracuje ze wszystkimi rządami Rumunii od 1996 roku, niezależnie od ich orientacji politycznych. Do 1996 UDMR działała w opozycji. Od 1996 partia rządziła w koalicji z CDR. Kiedy opozycyjna PDSR Iliescu wygrała wybory w 2000 roku, UDMR podpisała z nią szereg umów, w których PDSR gwarantowała rozszerzenie pewnych praw dla mniejszości węgierskiej w zamian za poparcie w parlamencie ze strony UDMR. W wyborach 2004 r. UDMR zawarła sojusz z PSD (była PDSR), popierając jej kandydata Adriana Năstase, który był faworytem wyborów prezydenckich. Ale kiedy zwyciężył Traian Bănescu (PD), UDMR i PC opuściły sojusz z PSD i zobowiązały się

	2012 18 m. 9 m.			do koalicji z Sojuszem Prawdy i Sprawiedliwości. W wyniku wyborów parlamentarnych w 2008 roku UDMR znalazła się w opozycji. Po wyborach w 2012 roku partia również zajęła opozycyjne stanowisko wobec rządu. W marcu 2014 roku zastąpiła PNL w rządzie Ponty. W skład nowego rządu weszło 2 ministrów z UDMR.
PUNR <i>(Partidul Unității Naționale din Romaânia)-</i> Partia Jedności Narodowej Rumunii	1992 30 m. 14 m. 7,72 proc. 8,12 proc. 1996 18 m. 7 m. 4,36 proc. 4,22 proc. 2000 0 m. 0 m.	Ta partia istniała w latach 1990-2006 i była pierwszą nacjonalistyczną partią w postkomunistycznej Rumunii. Została założona w Transylwanii przez byłych funkcjonariuszy systemu komunistycznego i Securitate narodowości rumuńskiej w odpowiedzi na utworzenie UDMR i czystki dokonywane w lokalnych komitetach FSN. Przywódcą partii został Gheorghe Funar, przyszły burmistrz Kluż-Napoka. Jednak Funar później dołączył się do PRM jako jej sekretar generalny, co spowodowało gwałtowny spadek popularności PUNR, i po wyborach 1996 partii nie udawało się uzyskać reprezentacji w parlamencie. Jej ostatni przywódcą był były general Mircea Chelaru. 12 lutego 2006 r., PUNR została wchłonięta przez Partię Konserwatywną (Securitate).	Alexandr Crișan, Gheorghe Funar, Mircea Chelaru, Valeriu Tabără, Adrian Turicu	Jej celem było rozpalanie nacjonalizmu antywęgierskiego. Skrajny nacjonalizm, poparcie Iliescu, nacjonałkomunizm. Orientacja antyzachodnia. Ugrupowanie to politycznie było zbliżone do partii Tudora (PRM), jednakże przez długi czas zachowywało wobec niego niezależność. W latach 1992-1996 wchodziło w skład koalicji rządowej z PDSR Iliescu i PSM Ilie Verdeța.

<p>PRM (<i>Partidul România Mare</i>) Partia Wielkiej Rumunii</p>	<p>1992 16 m. 6 m. 3,90 proc. 3,85 proc.</p> <p>1996 19 m. 8 m. 4,46 proc. 4,45 proc.</p> <p>2000 84 m. 37 m. 19,48 proc. 21,01 proc.</p> <p>2004 48 m. 21 m. 12,92 proc. 13,63 proc.</p> <p>2008 0 m. 0 m.</p>	<p>Partia powstała w 1991 r. dzięki wsparciu czytelników pisma o takiej samej nazwie - România Mare oraz środowisk bezpieki i wojska niższych szczebli. To środowisko powstało w czasach komunistycznych. Ta oddolna inicjatywa znalazła później miejsce w retoryce i była wciąż podkreślana przez polityków tego ugrupowania. Na czele PRM stanął były „nadworny poeta” Ceaușescu - Corneli Vadim Tudor.</p>	<p>Corneli Vadim Tudor, Eugene Barbu, Adrian Păunescu, Corneliu Ciontu, Anghel Stanciu, Dumitru Badea, Miron Cozma</p>	<p>Partia oficjalnie deklaruje się jako „centrolewicowa” i „chrześcijańsko-demokratyczna”. Tak naprawdę łączy nacjonalistów, przedstawicieli służb wojskowych, antysemitów, antyromów, antyeuropejskich nacjonalistów, jest to partia dawnych stalinowskich ideologów. Teraz odwołuje się do wartości chrześcijańskich oraz do idei jedności narodowej. Przeciwna prywatyzacji i reformom rynkowym. Praktycznie cały dyskurs PRM należy sprowadzić do działań jej lidera Tudora, który przedstawia siebie jako właściwy przywódca dla narodu rumuńskiego.</p>
<p>PSM Partidul Sociast al Muncii</p>	<p>1992 13 m. 5 m. 3,04 proc. 3,19 proc.</p> <p>1996 0 m. 0 m.</p>	<p>Powstała w 1992 r. z połączenia dwóch mniejszych organizacji, z których jedna uważała się wprost za kontynuatorkę PCR. Przewodniczący partii został Ilie Verdeț, premier (1979-1982) i mąż siostry Nicolae Ceaușescu. Grupowała ludzi o poglądach komunistycznych, wywodzących się z dawniej partii Ceaușescu.</p>	<p>Ilie Verdeț (1925-2001), Mihail Viziru, Adrian Păunescu, Romeo Beja</p>	<p>Zawarto sojusz z Iliescu i PUNR (1992-1996). Później PSM stopniowo traci swoje wpływy. W lipcu 2003 roku partia połączyła się z Partią Socjaldemokratyczną (byłą PDSR) Iiescu.</p>
<p>CDR (<i>Conventia Democrata Româna</i>) w składzie: CDR= PNȚCD +PNL+ PNL-CD, AC, PER, Solidaritate Universitarea i inne</p>	<p>1992 82 m. 34 m. 20,01 proc. 20,16 proc.</p> <p>1996 122 m. 51 m. 30,17 proc. 30,70 proc.</p>	<p>To był sojusz wyborczy kilku partii politycznych, działający od początku 1992 roku aż do 2000 i łączący siły, które nie wywodziły się w prostej linii z PCR. Początkowo do CDR weszło 14 organizacji: 6 partii (PNȚ-CD, PNL, PSDR, PAC, PER, UDMR)</p>	<p>Przew. Ion Diaconescu z PNȚCD, Emil Constantinescu, Victor Ciorbea, Corneliu Coposu</p>	<p>Zjednoczona opozycja przeciw Iliescu i komunistom, otwarty antakomunizm, lustracja. Zarazem, konflikty wewnętrzne, różnice programowe, rywalizacja o wpływy. Wynikiem tego wszystkiego było rozczarowanie społeczeństwa nieudolnością tej siły społeczno-politycznej. CDR przeszła</p>

		oraz 7 organizacji i stowarzyszeń. W Konwencji najczęściej do powiedzenia mieli członkowie CNID, w tym caraniści Coposu i AC popierani przez Constantinescu.		spektakularną ewolucję - od dominującej siły politycznej w ramach szerokiej koalicji parlamentarnej, aż do ugrupowania, które nie tylko przegrało wybory i nie zdołało wejść ponownie do parlamentu, ale całkowicie znikło z rumuńskiej sceny politycznej.
FDSN (<i>Frontul Democrat al Salvării Naționale</i>) Demokratyczny Front Ocalenia Narodowego	1992 117 m. 49 m. 27,71 proc. 28,29 proc.	Partia powstała w wyniku zerwania frakcji Iliescu z Romanem i FSN w 1992 roku. FSN opuściło jej zachowawcze skrzydło, które przeciwdziało reformom zainicjowanym przez Romana.	Ion Iliescu, Oliviu Gherman, Nicolae Văcăroiu	Postkomuniści, aparat przyzwyczajony do stosunków panujących w resortach i przedsiębiorstwach państwowych w okresie komunizmu i z tego powodu niechętny wobec reform.
PDSR (<i>Partidul Democrației Sociale din România</i>) Rumuńska Partia Demokracji Socjalnej	1996 91 m. 41 m. 21,52 proc. 23,08 proc. 2000 W ramach PDSR 155 m. 65 m. 36,61 proc. 37,09 proc.	Przekształcony w r. 1993 FDSN w połączeniu z trzema lewicowymi partiami kanapowymi.	Ion Iliescu, Adrian Năstase, Oliviu Gherman, Nicolae Văcăroiu Miron Mitrea, Toedor Meleşcanu, Hildegard Puwak, Ion Mircea Pașcu, Sorin Oprescu, Rodica Stănoiu, Doru Ioan Tărăcilă	Socjaldemokracja, konieczność zabezpieczenia osłon socjalnych dla coraz gorzej zarabiających obywateli oraz utrzymywanie relatywnie niskiego poziomu bezrobocia. Deklarowano też chęć integracji ze strukturami euroatlantyckimi. 1992-1996 – współpraca z PUNR, PSM i PRM (z tą ostatnią do 1995). 1996-2000 – w opozycji. 2000 – utworzono koalicję z PUR-PSDR – PDSR (Partidul Democrat Social din Romania) – Rumuński Biegun Socjalno-Demokratyczny.
PSD (<i>Partidul Social Democrat</i>) - Partia Socjaldemokratyczna	2004 PSD+PUR (PC) 132 m. 57 m. 36,61 proc. 37,13 proc.	PSD powstała w styczniu 2001 w wyniku połączenia się dwóch wcześniejszych partii lewicowych, postkomunistycznej PDSR oraz tradycyjnej PSDR. Była to de-facto	Ion Iliescu, Adrian Năstase, Mircea Geoană, Victor Ponta, Liviu Nicolae	Socjaldemokracja, integracja ze strukturami euroatlantyckimi jako absolutny priorytet. 2000-2004 – partia rządząca, w koalicji

http://www.psd.ro/noulpsd/	<p>2008 PSD+PC 114 m. 49 m. 33,09 proc. 34,16 proc.</p> <p>2012 W ramach USL 273 m. 122 m.</p>	<p>PDSR wzbogacona jedynie o nielicznych działaczy PSDR, która w 2000 r. zupełnie już dogorywała i nie miała innego wyjścia, jak dołączyć się do większej partii żeby w ten sposób otrzymać jakiegoś posady dla swoich działaczy.</p>	<p>Dragnea, Ilie Sârbu, Sorin Oprescu, Miron Mitrea, Alexandru Athanasiu, Dan Nica, Cristian Diaconescu</p>	<p>z PUR, PNL (do 2001 r.) i UDMR.</p> <p>2008-2009 – koalicja PSD+PD-L</p> <p>Od 2011 – sojusz z PC i PNL (Związek Socjal-Liberalny, USL).</p> <p>2014 – konflikt PNL – PSD → rozpad USL</p>
<p>PD (<i>Partidul Democrat</i>, PD) Partia Demokratyczna</p>	<p>1996 W ramach USD (PD+PSDR) 53 m. 23 m. 12,93 proc. 13,16 proc.</p> <p>2000 31 m. 13 m. 7,03 proc. 7,58 proc.</p> <p>2004 W ramach DA (PD+PNL) 112 m. (w tym 48 – PD) 49 m. 31,33 proc. 31,77 proc.</p>	<p>Partię Demokratyczną założył Petre Roman, gdy pokłócił się z Iliescu. Jego FSN w r. 1993 wchłonął małą i nieliczącą się Partię Demokratyczną i przejął jej nazwę. Utworzona partia grupowała dzieci komunistycznych funkcjonariuszy (Grupa Trocadero), typu młody Wiatr, związanych głównie z Departamentem Informacji Zewnętrznych (DIE) czyli wywiadem, a więc odpowiednikiem I. Departamentu SB i I. Zarządu Głównego KGB. Sam Roman pracował dla DIE we Francji. Był postacią kompromitującą partię, gdyż symbolizował bliskie związki z komunistyczną nomenklaturą i KGB; jego ojciec Walter Neuländer był kiedyś szefem bezpieczeństwa w wojsku i agentem NKWD. Roman przegrał rywalizację z tajnym współpracownikiem wywiadu -</p>	<p>Petre Roman, Traian Băsescu (DIE), Emil Boc, Adriean Videanu, Radu Berceanu, Cristian Rădulescu, Gheorghe Albu, Petru Filip, Adrian Severin, Victor Babiuc, Radu Berceanu, Virgil Măgureanu (kpt. Secu), Valeriu Tabără</p>	<p>Początkowo założenia programowe opierały się na doktrynie zachodnioeuropejskiej socjaldemokracji. Jednak doktryna polityczna PD od 2004 przesunęła się z socjaldemokracji bardziej do centryzmu i konserwatyzmu. Liberalizm gospodarczy, walka z korupcją.</p> <p>1996-2000 – sojusz z PSDR (USD), koalicja CDR-USD-UDMR.</p> <p>2003-2007 – sojusz z PNL (DA).</p> <p>2004 – koalicja PNL-PD-UDMR-PUR (PC)</p>

		DIE, Traianem Băsescu. Od 2007 r. – PDL, w wyniku połączenia z PLD.		
PDL (<i>Partidul Democrat-Liberal</i>) - Partia Demokratyczno-Liberalna http://www.pdl.org.ro/	2008 115 m. 51 m. 32,36 proc. 33,57 proc. 2012 W ramach ARD 56 m. 24 m.	Partia powstała 15 grudnia 2007 r. z połączenia PD z PLD (Partią Liberalno-Demokratyczną). To ostatnie ugrupowanie zostało założone w 2006 r. przez rozłamowców z PNL niezadowolonych jej polityką, w tym premiera Tăriceanu.	Petre Roman, Traian Băsescu, Theodor Stolojan, Adrian Severin, Emil Boc, Vasile Blaga, Mihai Ungureanu, Theodor Stolojan	Liberalny konserwatyzm, chrześcijańska demokracja i gospodarczy liberalizm. Dążą do reform rynkowych. Partia jest członkiem Europejskiej Partii Ludowej i Międzynarodówki Centrowych Demokratów. Partia wypowiada się za reformę konstytucyjną, mającej na celu większą decentralizację. 2008-2009 - w koalicji z PSD, mimo poprzedniej wojny z Băsescu i jego zawieszenia. 2009 – w koalicji z UDMR 2012 – PDL w opozycji, powstanie sojuszu ARD (PDL+ PNȚ-CD)
PC (<i>Partidul Conservator</i> lub <i>PC</i>) – były PUR (Partidul Umanist Român) http://www.partidulconservator.ro/	2000 W ramach PDSR 155 m. 65 m. 36,61 proc. 37,09 proc. 2004 PSD+PUR (PC) 132 m. 57 m. 36,61 proc. 37,13 proc. 2008 PSD+PC 114 m. 49 m. 33,09 proc. 34,16 proc.	Partia powstała jako Rumuńska Partia Humanistyczna (PUR) w dniu 18 grudnia 1991 r. Zmieniła nazwę w 2005 roku, aby odzwierciedlić zmiany w jej ideologii - przejście od polityki centrowej do bardziej konserwatywnej. Partia została założona i nadal jest prowadzona przez Dana Voiculescu, biznesmena, który formalnie oddał kontrolę swoich firm krewnym. Partia jest przykładem prywatyzacji nomenklaturowej przez Securitate.	Dan Voiculescu, Secu Dunărea, Codruț Șereș Gheorghe Copos, Eugen Durbacă	Partia centroprawicowa, która deklaruje poparcie dla tradycji, rodziny, solidaryzm społeczny. Partia ogólnie popiera interesy klasy średniej rumuńskiej, a zwłaszcza małych i średnich właścicieli firm. W trakcie wyborów osiąga lepsze wyniki na poziomie lokalnym, niż na poziomie krajowym. 2000-2004 – sojusz z PDSR/PSD – PDSR (Partidul Democrat Social din Romania) – Rumuński Biegun Socjalno-Demokratyczny.

	<p>2012 W ramach USL 273 m. 122 m.</p>	<p>Humaniści, a teraz PC - to ludzie Securitate, którzy w niedalekiej przeszłości dostarczali bezpiecznego schronienia terrorystom w zamian za procent od operacji biznesowych przeprowadzanych na terenie Rumunii. PC tak naprawdę nie ma nic wspólnego z konserwatyzmem, to jest partia prywatna magnata medialnego Dana Voiculescu, który w czasach komunistycznych był informatorem Securitate o pseudonimie „Felix” i pracował dla przedsiębiorstwa handlowego Securitate AC „Dunărea”. Członkowie partii są byłymi funkcjonariuszami „Dunărea”.</p>		<p>2004-2006 – w koalicji z PNL-PD-UDMR</p> <p>2011 – sojusz z PSD i PNL (Związek Socjal-Liberalny, USL).</p>
<p>UNPR (<i>Uniunea Națională pentru Progresul României</i>) Narodowy Związek na rzecz Rozwoju Rumunii http://www.unppr.ro</p>	<p>2012 W ramach USL 273 m. 122 m.</p>	<p>Partia została założona w 2010 roku przez rozłamowców z PSD i działaczy lewego skrzydła PNL. Pierwsze rozmowy na temat oddzielenia się od PSD nastąpiły już w czerwcu 2009, kiedy to Gabriel Oprea postanowił odejść z PSD i założyć własną partię. 20 kwietnia został złożony pierwszy wniosek o rejestrację partii, sąd jednak początkowo odrzucił go. Formalnie partia została założona 1 maja 2010. Przewodniczącymi partii zostali oprócz Oprii, Marian Sirbu i Cristian Diaconescu. Wszyscy byli członkami rządu Adriana Năstasego (PDSR). Partia poparła gabinet Emila Boca -PD-L.</p>	<p>Gabriel Oprea, Marian Sirbu, Cristian Diaconescu, Lavinia Șandru</p>	<p>Doktryną oficjalną UNPR jest socjaldemokracja. Wypowiada się za nowym politycznym i gospodarczym porządkiem, opartym na konsolidacji gospodarki rynkowej, w „stanie aktywnym”, co „chroni prawa człowieka i obywatela”. Sama siebie traktuje jako postępową partię centrolewicową. UNPR zdecydowanie popiera duży podatek majątkowy oraz sprawiedliwe podatki, nie tłumacząc co to znaczy. Również popiera decentralizację Rumunii. Wspiera porządek prawny. W rzeczywistości są to działacze niezadowoleni z niezyskania stanowisk w swoich partiach macierzystych – posłowie wędrujący</p>

<p>PPDD <i>Partidul Poporului – Dan Diaconescu</i> Partia Ludowa Dana Diaconescu</p> <p>http://www.partidul.poporului.ro/</p>	<p>2012 47 m. 21 m.</p>	<p>Partia założona przez gwiazdora telewizyjnego Dana Diaconescu, właściciela stacji OTV i DDTV w 2011 r. Dużą rolę odgrywają w niej postaci, związane ze służbami specjalnymi, również rosyjskimi i Gazpromem.</p>	<p>Dan Diaconescu, Radu Orzață, Adrian Diaconu, Eugen Durbacă, Constantin Căruntu, Halarambie Vochițoiu, Stelian Găvrus, Adrian Artene, Vlad Hogeia</p>	<p>PPDD proponuje ultrapopulistyczny program, m.in. 20 tys. euro dla każdego Rumuna, który otworzy firmę. Wypowiada się za zwiększeniem emerytur i zmniejszeniem podatku VAT. Partia popiera także kolektywizację rolnictwa, założenie Trybunału Ludowego i utworzenie przedsiębiorstw państwowych na czele z bezpośrednio wybranymi dyrektorami.</p>
--	--	---	---	---

Wybory prezdencie

	1990	1992	1996	2000	2004	2009	2014
<u>Kandydat</u>							
Mircea Geoană						31,15 (I tura) 46,66 (II tura)	
Traian Băsescu					33,9 (I tura) 51,2 (II tura)	32,44 (I tura) 50,33 (II tura)	
Adrian Năstase					40,9 (I tura) 48,8 (II tura)		
Ion Illiescu	85,07	47,34 (I tura) 61,43 (II tura)	32,25 (I tura) 45,59 (II tura)	36,35 (I tura) 66,82 (II tura)			
Radu Câmpeanu	10, 64	-	0,35	-			
Emil Constantinescu	-	31,24 (I tura) 38,57 (II tura)	28,51 (I tura) 54,41 (II tura)	-			
Gheorghe Funar	-	10,88	3,22	-			
Petre Roman	-	-	20,54	2,98	1,4		
Gyorgy Frunda	-	-	6,02	6,21			

Corneliu Vadim Tudor	-	-	4,72	28,34 (I tura) 33,17 (II tura)	12,6	5,56	
Constantin Mugur Isărescu	-	-	-	9,53			
Theodor Stolojan	-	-	-	11,78			
Hunor Kelemen						3,8	
Markó Béla					5,1		
Crin Antonescu						20,2	

PDSR/PSD

Ion Iliescu – ur. 1930 – zm. 2011; agent KGB. Jest z wykształcenia inżynierem elektrykiem, absolwentem Instytutu Politechnicznego w Bukareszcie. Studiował także na Uniwersytecie w Moskwie. Działał w komunistycznej młodzieżówce rumuńskiej (kontynuując tradycje rodzinne), był sekretarzem Komitetu Centralnego Unii Młodzieży Komunistycznej, a także członkiem Komitetu Centralnego Rumuńskiej Partii Komunistycznej (1965). W 1967 objął funkcję ministra ds. młodzieży, ale popadł niebawem w niełaskę Nicolae Ceaușescu i został przesunięty na lokalne stanowiska partyjne (sekretarz w Timisoarze i Jassach). Od 1984 był dyrektorem Wydawnictwa Technicznego w Bukareszcie. Przygotowywał obalenie Ceaușescu. Jako przedstawiciel opozycji przeciw Ceaușescu stanął na czele Frontu Ocalenia Narodowego i objął w grudniu 1989 tymczasowo stanowisko prezydenta FSN. Umocnił pozycję po wyborach powszechnych w 1990 i 1992, gdy został prezydentem Rumunii, przegrał wybory w 1996 z demokratą Emilem Constantinescu. Przeprowadził transformację byłej partii komunistycznej w Rumuńską Partię Socjaldemokratyczną. W 2000 ponownie wygrał wybory prezydenckie, pokonując w drugiej turze nacjonalistę Corneliu Vadima Tudora. W historii Rumunii zapisał się negatywnie posyłając 13 czerwca 1990 uzbrojonych w kije i łomy górników przeciwko studentom, którzy protestowali na placu uniwersyteckim w Bukareszcie w obronie demokracji, domagając się przeprowadzenia dekomunizacji (tzw. III Mineriada). 9 sierpnia 2007 prokuratura postawiła mu w związku z tą akcją zarzuty.

Adrian Năstase – ur. 1950 r. w Tărtășești; syn działacza komunistycznego drugiego garnituru. Ukończył prawo i socjologię na Uniwersytecie Bukareszteńskim, a następnie pracował w wielu instytucjach naukowych, w tym również za granicą (m.in. w Międzynarodowym Instytucie Badań nad Pokojem w Oslo). W 1987 r. obronił doktorat z prawa międzynarodowego na Uniwersytecie Bukareszteńskim. Był ministrem spraw zagranicznych w obu rządach Romana (1989-1991), a następnie Stolojana (1992). W „ciemnym okresie” przewodniczył Izbie Reprezentantów, a w czasie rządów CDR był wiceprzewodniczącym Izby Reprezentantów. Od 1993 r. pełnił funkcje kierownicze w PDSR, a w 2000 r. został jej przewodniczącym. W r. 2000 został premierem. Znany jako „Bombonel”, w skrócie „Bombo”. Tak właśnie był nazywany w społeczeństwie i w prywatnych rozmowach między politykami. Cała jego kariera polityczna upłynęła w cieniu Iliescu, i nie inaczej było w latach jego premierostwa (2000-2004). Od 21 grudnia 2004 ponownie przewodniczący Izby Deputowanych. Zrezygnował ze stanowiska 15 marca 2006 w wyniku oskarżeń o korupcję. W r. 2012 został skazany na dwa lata więzienia przez Wysoki Trybunał Kasacyjny i Sprawiedliwości za sprzeniewierzenie około 1,5 miliona euro zebranych od firm i biznesmenów zaproszonych na kongres w 2004 r.

Mircea Geoană - ur. 14 lipca 1958 w Bukareszcie, syn szefa obrony cywilnej za Ceaușescu. W 1983 ukończył mechanikę na Uniwersytecie Technicznym w Bukareszcie. W r. 1987 rozpoczął studia w zakresie prawa na Uniwersytecie Bukareszteńskim. W 1990 Geoană rozpoczął pracę w Ministerstwie Spraw Zagranicznych jako sekretarz ds. stosunków z Francją. W latach 1991-1992 studiował na prestiżowej francuskiej École Nationale d'Administration. W 1994 ukończył kurs w dziedzinie instytucji demokratycznych przy NATO. Od lutego 1996 do marca 2000 zajmował stanowisko ambasadora Rumunii w Stanach Zjednoczonych. Od 28 grudnia 2000 do 28 grudnia 2004 sprawował urząd ministra spraw zagranicznych Rumunii w gabinecie premiera Adriana Năstase. W 2001 wstąpił do Partii Socjaldemokratycznej (PSD, b. PDSR). W latach 2001-2005 zajmował stanowisko jej wiceprzewodniczącego. 2005-2010 - przewodniczący PSD. Kandydat w wyborach prezydenckich w 2009. 21 lutego 2010, w czasie kongresu PSD, przegrał rywalizację z o stanowisko przewodniczącego partii z Victorem Pontą. 2008-2011 - przewodniczący Senatu. Z powodu konfliktu wewnątrz partii 22 listopada 2012 został wydalony z jej szeregów, a następnego dnia na wniosek PSD zdymisjonowany z funkcji przewodniczącego Senatu.

Victor Ponta – ur. w 1972 w Bukareszcie. W 1995 r. ukończył prawo na stołecznym uniwersytecie, później pracował w różnych sądach, a jednocześnie kształcił się dalej, m.in. we Włoszech oraz na stołecznym Uniwersytecie Obrony Narodowej im. Karola I. W 2003 r. obronił doktorat z prawa na Uniwersytecie Bukareszteńskim. W 2002 r. wstąpił do PSD, szybko awansując. Ponta był nazywany w swej partii „małym Titulescu”, w nawiązaniu do znanego rumuńskiego dyplomaty okresu międzywojennego. W 2006 r. rozwiódł się i ponownie ożenił, tym razem z Dacianą Sărbu, córką Ilie Sărbu, znanego polityka PSD. W grudniu 2008 r. wszedł do rządu Boca (jako ministr ds. kontaktów z parlamentem). Po wyjściu PSD z koalicji rządowej w r. 2009 Ponta zrezygnował z urzędu. 2010 - został wybrany przewodniczącym partii. W lutym 2011 zawarł porozumienie polityczne z Crinem Antonescu, przewodniczącym Partii Narodowo-Liberalnej - PNL, tworząc wspólnie z nim koalicję Unię Socjalno-Liberalną, której celem miało być odsunięcie od urzędującego premiera Emila Boca. Premier Rumunii od 7 maja 2012.

PNL

Theodor Stolojan – ur. 1943 r. W 1966 ukończył ekonomię na Akademii Studiów Ekonomicznych w Bukareszcie. Uzyskał później stopień doktora w zakresie ekonomii. 1966-1972 pracował w Ministerstwie Przemysłu Spożywczego. 1972-1989 sprawował różne funkcje w ministerstwie finansów. Po rewolucji z 1989, w grudniu tego samego roku objął stanowisko wiceministra finansów. Następnie, od 28 czerwca 1990 do 30 kwietnia 1991, pełnił funkcję ministra finansów w rządzie Petre Romana. 16 października 1991 został mianowany nowym premierem, którym pozostał do 18 listopada 1992. W latach 1992-1998 pracował jako ekonomista Banku Światowego w Waszyngtonie. W 2000 powrócił do polityki. Wstąpił do Narodowej Partii Liberalnej, wziął z jej ramienia udział w wyborach prezydenckich w 2000, w których zajął trzecie miejsce. W sierpniu 2002 został przewodniczącym PNL. W październiku 2006 został wykluczony z Narodowej Partii Liberalnej. W grudniu 2006 utworzył własne ugrupowanie, Partię Liberalno-Demokratyczną. Wkrótce doprowadził do połączenia liberalnych demokratów z Partią Demokratyczną w Partię Demokratyczno-Liberalną, której został pierwszym wiceprzewodniczącym. 10 grudnia 2008 prezydent Traian Băsescu powierzył mu misję sformowania nowego gabinetu. Jednakże już 15 grudnia tego samego roku zrezygnował z funkcji premiera elekta, motywując to swoim przekonaniem o konieczności przekazania władzy młodszemu pokoleniu. W wyborach w 2009 Theodor Stolojan uzyskał reelekcję do Parlamentu Europejskiego. Został członkiem prezydium grupy Europejskiej Partii Ludowej oraz wiceprzewodniczącym Komisji Gospodarczej i Monetarnej.

Crin Antonescu – ur. 1959; w 1985 ukończył Wydział Historii i Filozofii na Uniwersytecie w Bukareszcie. W latach 1985-1988 był nauczycielem historii w szkole średniej w Tulczy i Vaslui. W lutym 1990 wstąpił do PNL. W latach 1995-2002 pełnił funkcję jej wiceprzewodniczącego. Od 1997 do 28 grudnia 2000 zajmował stanowisko ministra ds. młodzieży i sportu w trzech kolejnych gabinetach: premiera Victora Ciorbea, Radu Vasile i Mugura Isărescu (TW Securitate). 1996-1997, 2002-2004 oraz od 2005 do 2008 – lider klubu parlamentarnego PLN w Izbie Deputowanych. 2008 – został wybrany wiceprzewodniczącym Senatu. 20 marca 2009 został wybrany nowym przewodniczącym PLN. 2009 – wziął udział w wyborach prezydenckich. W lutym 2011 zawarł porozumienie polityczne z Victorem Ponta, przewodniczącym PSD, tworząc wspólnie z nim koalicję Unię Socjalno-Liberalną (USL). 3 lipca 2012, głosami USL, Antonescu został wybrany na urząd nowego przewodniczącego Senatu w miejsce Vasile Blagi.

Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu - ur. 14 stycznia 1952. Studiował matematykę i informatykę w Instytucie Technicznym w Bukareszcie. W latach 1996-1997 był ministrem przemysłu i handlu w rządzie Victora Ciorbei. Od 1996 członek izby deputowanych z Bukaresztu, działacz PNL. W r. 2004 został wybrany przewodniczącym partii. W izbie deputowanych był m.in. wiceprzewodniczącym komisji budżetowej (2000-2004). Po wyborach prezydenckich w grudniu 2004 został powołany na stanowisko premiera przez nowego szefa państwa, Traiana Băsescu; zastąpił Adriana Năstase. Uznany biznesmen (w 2008 r. zajął 199. miejsce na liście najbogatszych obywateli). Z jego ekipą kojarzono również Dinu Patriciu (w 2008 r. pierwszy na liście najbogatszych obywateli), wieloletniego współpracownika Tăriceanu, jeszcze z czasów pierwszych rozłamów w PNL. W związku z tym Tăriceanu oskarżano o zależność od „oligarchów” i „wielkiego biznesu”.

Mihai Răzvan Ungureanu – ur. 1968 r. w Jassach. W 1985 roku, w wieku 17 lat objął funkcję zastępcy członka Komitetu Centralnego Komunistycznego Związku Młodzieży - UTC. Według niektórych relacji, dał się poznać jako ambitny komunista już w liceum, które ukończył z wyróżnieniem. Ungureanu studiował historię na uniwersytecie w Jassach. W 1993 roku obronił pracę magisterską z hebraistyki na Uniwersytecie Oksfordzkim, zaś w 2004 roku doktoryzował się z historii na uniwersytecie w rodzinnych Jassach. W latach dziewięćdziesiątych aktywnie działał naukowo, zarówno w kraju, jak i na Oksfordzie, a jego ojciec w drugiej połowie lat dziewięćdziesiątych był zastępcą mera Jassów. W 1998 roku, w rządzie centroprawicowej koalicji, został sekretarzem stanu w ministerstwie spraw zagranicznych, później działał aktywnie w organizacjach międzynarodowych. W 2004 roku wstąpił do PNL i został ministrem spraw zagranicznych w rządzie Călina Popescu Tăriceanu. W kolejnych latach zbliżył się do obozu Băsescu. W marcu 2007 roku został odwołany ze stanowiska, jednak już pół roku później został dyrektorem Służby Wywiadu Zagranicznego (SIE). W tej roli pozostawał dyskretny, wolał pozostawać w cieniu. 9 lutego 2012 roku został premierem Rumunii. Jego nominacja na szefa rządu pojawiła się nagle, po odrzuceniu kilku kandydatur wywodzących się bezpośrednio z Partii Liberalno-Demokratycznej. 27 kwietnia 2012, w niespełna trzy miesiące po zaprzysiężeniu, rząd Ungureanu został odwołany w wyniku uchwalenia przez parlament wotum nieufności. Obecnie Ungureanu jest przewodniczącym partii PFC (Partidul Forța Civică).

PD/PD-L

Petre Roman - ur. 1946 r., syn Waltera Romana (Neuländera), płk. NKWD odpowiedzialnego za wydanie Imre Nagy Sowiecom. Ukończył Politechnikę w Tuluzie. Podczas studiów we Francji w Tuluzie Petre Roman pracował dla rumuńskiej siatki szpiegowskiej we Francji. Petre Roman był jednym z założycieli Frontu Ocalenia Narodowego. Z jego ramienia w 1989 został premierem. Pierwszy premier po upadku dyktatury (1989-1991). W wyniku konfliktu z Iliescu w 1993 r. założył Partię Demokratyczną. Od 1996 r. senator z ramienia USD (koalicja PD+ PSDR). W latach 1996–1999 pełnił funkcję ministra spraw zagranicznych. Symbolizował bliskie związki z komunistyczną nomenklaturą. Romana w 2001 r. wycofano i zastąpiono mniej kłującym w oczy tajnym współpracownikiem wywiadu, Traianem Bănescu.

Traian Bănescu – ur. 1951. W 1976 r. ukończył Instytut Morski im. Mirczy Starego w Konstancy, a następnie pływał na statkach rumuńskiej floty handlowej jako oficer, a później kapitan. W 1990 r. wszedł do FSN, a po jego rozłamie pozostał we frakcji wiernej Petre Romanowi. W latach 1992-1993 był wiceprzewodniczącym partii. W drugim rządzie Romana został sekretarzem stanu w Ministerstwie Transportu, a 30 kwietnia 1991 r. objął szefostwo tego resortu. Przetrwiał czwartą mineriadę i pozostał na stanowisku także za czasów Stolojana (ustanowił m.in. kontrowersyjny podatek drogowy zwany „taxa Bănescu”). W „ciemnym okresie” był posłem PD z okręgu Vaslui i mozolnie budował swoją pozycję w partii. Na jego karierę polityczną miały wpływ trzy cechy osobowości: ogromna charyzma, nieustępliwość i związana z nią skłonność do awantur. W niektórych sytuacjach mu to pomagało, w innych – przeszkadzało. W latach 2000-2004 był burmistrzem Bukaresztu. Od maja 2001 przewodniczący PD. Z ramienia koalicji Sojusz Prawdy i Sprawiedliwości (PNL i PD) kandydował w wyborach prezydenckich w listopadzie i grudniu 2004. W pierwszej turze zajął 2. miejsce z poparciem 33,92%, w drugiej zmierzył się z urzędującym premierem Adrianem Năstase i odniósł nieznaczne zwycięstwo (51,23%), zostając następcą Iona Iliescu. W 2009 roku został wybrany na drugą kadencję. Był kilka razy zawieszony w pełnieniu funkcji prezydenta – miało to miejsce w 2007 oraz w 2012 roku. Wtedy doszło do referendum dotyczące odwołania prezydenta, ale w obu razach Bănescu zachował urząd.

Emil Boc – ur. 1966 r. W 1991 został absolwentem Wydziału Filozofii i Historii, a w 1995 Wydziału Prawa Uniwersytetu Babeş-Bolyai w Klużu-Napoce. W latach 2000-2004 wchodził w skład Izby Deputowanych z ramienia Partii Demokratycznej. Od 2003 do 2004 był przewodniczącym klubu parlamentarnego PD. W 2004 objął stanowisko burmistrza Kluż-Napoki, po sukcesie wyborczym nad prawicowym nacjonalistą Gheorghem Funarem z Partii Wielkiej Rumunii, rządzącym miastem przez 12 lat. Po objęciu fotela prezydenckiego przez Traiana Bănescu, w grudniu 2004 Boc został przewodniczącym Partii Demokratycznej. W grudniu 2007, po połączeniu się PD z PLD Theodora Stolojana, Boc został przewodniczącym powstałej Partii Demokratyczno-Liberalnej. Od 22 grudnia do 6 lutego 2012 roku był premierem Rumunii. 14 czerwca 2012 zrezygnował z funkcji przewodniczącego Partii Demokratyczno-Liberalnej po przegranych przez partię wyborach lokalnych. 30 czerwca 2012 nowym liderem partii został wybrany Vasile Blaga.

Vasile Blaga - ur. 26 lipca 1956; w 1981 ukończył Wydział Mechaniczny Politechniki w Timișoarze. Karierę polityczną rozpoczął po upadku komunizmu w Rumunii w 1989. Od 1990 do 1992 był członkiem Izby Deputowanych z ramienia FSN. W 1991 został członkiem PD. W latach 1996-2000, jako przedstawiciel tej partii, wchodził w skład rumuńskiego Senatu. W 2004 i w 2008 został ponownie wybrany do Senatu, w którym zasiada do chwili obecnej. W 2004 był szefem kampanii prezydenckiej Traiana Bănescu. 29 grudnia 2004 objął stanowisko ministra spraw wewnętrznych i administracji w gabinecie premiera Călina Popescu-Tăriceanu. 22 grudnia 2008 Vasile Blaga zajął stanowisko ministra rozwoju regionalnego i mieszkalnictwa w gabinecie premiera Boca. W drugim gabinecie premiera Boca, sformowanym 29 grudnia 2009,

objął stanowisko ministra spraw wewnętrznych, które zajmował do 27 września 2010. Od 28.11.2012 do 3.07.2012 pełnił funkcję przewodniczącego Senatu. 30 czerwca 2012 został wybrany nowym przewodniczącym PDL.

PUNR

Valeriu Tabără - ur. 1949 ukończył studia i zrobił doktorat na Wydziale Rolniczym Uniwersytetu w Timisoarze, jest profesorem Wydziału Rolniczego, członek „Vatra Romaneasca”, oraz Ligii marszałka Iona Antonescu. Od 1972 do 1989 roku był członkiem Komunistycznej Partii Rumunii. Po upadku reżimu komunistycznego, w 1991 roku wstąpił do PUNR, będąc jej wiceprzewodniczącym w latach 1992-1997. Od 1997 do 2001 – przewodniczący PUNR. W 2001 r. opuścił PUNR i przeszedł do PD. Od 2010 do 2012 r. obejmował stanowisko ministra rolnictwa w gabinecie Boca (wcześniej już pełnił tę funkcję w latach 1994-1996, w rządzie koalicji PDSR-PUNR-PSM).

PUR/PC

Dan Voiculescu – ur. 1946. Przed upadkiem Ceașescu był szefem bukareszteńskiego oddziału założonej na Cyprze firmy Crescent (część AC Dunărea), związanej z Securitate. W 2006 r. ujawniono, że oprócz tego był również informatorem służb specjalnych o pseudonimie „Felix”. W 1991 r. założył Holding Grivco, który operował w różnych branżach, takich jak bankowość, handel, usługi. Najbardziej widocznym przejawem działalności Grivco były jednak media – w ciągu kilkunastu lat Voiculescu zbudował imperium medialne złożone z kilku stacji telewizyjnych, tytułów prasowych i rożgłośni radiowych. W 1991 r. Voiculescu założył PUR, której został przewodniczącym.

UDMR

Bela Márko – ur. 1951; ukończył filologię węgierską i francuską na uniwersytecie Babeș-Boylai w Klużu; poeta, eseista i tłumacz; pracował jako nauczyciel; 1976-1989 redaktor pisma „Igaz Szó”; od 1990 redaktor naczelny pisma „Lato”; sekretarz generalny węgierskiej sekcji PEN Clubu w Rumunii; od 1990 senator; przewodniczący UDMR (1993-2011); jego wiersze można przeczytać w „Literaturze na świecie” nr 9/2000. W 2004 brał udział w wyborach prezydenckich – 5,1% głosów. W zamian za wsparcie drugiego kabinetu Emila Boca otrzymał tekę wiceministra.

Gyorgy Frunda – ur. 1951; ukończył prawo na uniwersytecie Babeș-Boylai w Klużu. W latach 1975-1995 pracował jako adwokat w rodzinnym Târgu Mureș. Po rewolucji 1989 r. został członkiem nowo utworzonej UDMR. W latach 1990-1992 poseł; działał w Komitecie redakcyjnym konstytucji Rumunii; od 1992 senator; członek komisji prawniczej w Radzie Europy.

Hunor Kelemen – ur. 1967; ukończył Wydział Filozofii na uniwersytecie Babeș-Bolyai w Klużu. Po Rewolucji w Rumunii w grudniu 1989, współzałożył węgierskojęzyczny magazyn kulturowy „Jelenlét”; po 1993 roku współpracował z węgierskojęzycznym magazynem „Korunk”. W 1996 roku otrzymał nagrodę dla najlepszego debiutu, przyznaną przez Związek Rumuńskich Pisarzy. W partii od 1997 roku; w 2009 roku startował w wyborach prezydenckich – 3, 8% głosów. W marcu 2014 roku wszedł do rządu jako Minister Kultury i wicepremier.

PNȚCD

Ion Diaconescu - ur. 1917 r., ukończył Politechnikę Bukareszteńską. Diaconescu rozpoczął swoją polityczną w 1936 roku, kiedy dołączył się do młodzieżówki Partii Chłopskiej. W latach 1936-1944 był członkiem PNȚ (Partidul Național Țărănesc). W roku 1947 w związku z dojściem do władzy Partii Komunistycznej został aresztowany i spędził we więzieniu 17 lat jako więzień polityczny. Po upadku reżimu Ceaușescu był współzałożycielem PNȚCD. W latach 1996-2000 pełnił funkcję marszałka Izby Deputowanych. W roku 2011 skrytykował swoją partię za konflikty wewnętrzne, mówiąc że partia musi być wznowiona pod przewodnictwem byłego premiera Viktora Ciorbea. Diaconescu zmarł w Bukareszcie w roku 2011, w wieku 94 lat.

Victor Ciorbea - ur. 1954 r. Z wykształcenia jest prawnikiem, skończył Uniwersytet w Kluż-Napoce. Następnie zrobił doktorat na Uniwersytecie Bukareszteńskim. Najbardziej związany był ze związkami zawodowymi i w latach 1990 - 1993 był liderem największej rumuńskiej organizacji związkowej Narodowa Konfederacja Wolnych Związków Zawodowych - Braterstwo. W latach 1990-1996 był rumuńskim przedstawicielem w Międzynarodowej Organizacji Pracy. 1994-1996 członek zarządu Konwencji Demokratycznej, PNȚCD i Alianța Civica. W latach 1996-1998 obejmował stanowisko premiera Rumunii, również pełnił funkcję wiceprzewodniczącego PNȚCD. Ciorbea zasłynął jako reformator gospodarki rynkowej w Rumunii ogłaszając swój program znany jako Kontrakt z Rumunią. W 2000 r. został przewodniczącym PNȚCD, w roku 2004 zrezygnował z urzędu swej partii. W roku 2011 został ponownie wybrany na przewodniczącego partii.

Radu Vasile – ur. 1942 r. w Sybinie. Przez większą część życia zajmował się pracą naukową. W 1967 r. ukończył historię na Uniwersytecie Bukareszteńskim, a 10 lat później obronił doktorat z ekonomii. W 1990 r. został członkiem PNȚCD, w latach 1992 i 1996 został wybrany senatorem z ramienia tej partii. W 1994 r. został wiceprzewodniczącym Senatu. Piastował tę funkcję do momentu, kiedy objął fotel premiera. W latach 1996-1998 był sekretarzem generalnym PNȚCD, a jednocześnie od 1997 r. przedstawicielem rumuńskiego parlamentu przy Radzie Europy. W czasie jego rządu zmuszony był m.in. do konfrontacji ze zbuntowanymi górnikami (tzw. okres Mineriad, luty 1999). Od 2000 do 2004 roku był senatorem z ramienia Partii Demokratycznej. Oprócz spraw naukowych i politycznych miał liczne hobby, m.in. w latach 1995-1998 był honorowym przewodniczącym Rumuńskiej Federacji Kolarstwa, a w latach 1997-1999 przewodniczącym Rumuńskiej Federacji Wschodnich Sztuk Walki. Oprócz tego przez wiele lat był członkiem Rumuńskiego Stowarzyszenia Myśliwych i Wędkarzy.

PRM

Corneliu Vadim Tudor – ur. 1949 (jak sam mówi: „w rodzinie robotniczej z tradycjami patriotycznymi”). Jego ojciec był baptystą, który przeszedł na prawosławie. W 1971 ukończył studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Bukareszteńskiego. W latach 1978-79 studiował historię w Wiedniu. Dziennikarz, były „nadworny poeta” Ceaușescu. Zaczynał w dzienniku „România Liberă” i współtworzył agencję prasową Agerpress. Pisywał do wielu gazet; oficjalne nagonki na niewygodne osoby często zaczynały się od jego artykułów. Czynną karierę polityczną rozpoczął w latach 90. W czerwcu 1990 wraz z pisarzem Eugenem Barbu założył pismo „Wielka Rumunia” („România Mare”). W 1992 uzyskał mandat senatora. W Senacie zasiadał nieprzerwanie do 2008, od 2004 pełnił funkcję jego wiceprzewodniczącego. Od czasu założenia w 1991 stoi na czele PRM. W 1996 Corneliu Vadim Tudor po raz pierwszy startował w wyborach na prezydenta Rumunii, zdobywając 3,6% głosów.

Cztery lata później poparło go 27% głosujących, co pozwoliło mu przejść do drugiej rundy wyborów, w której przegrał z Ionem Iliescu. W czasie kampanii wyborczej postulował wprowadzenie w Rumunii „dyktatury prawa”, co miało oznaczać m.in. deportacje ludzi, prowadzących „działalność antyrumuńską”, przywrócenie kary śmierci w określonych wypadkach, wychowywanie młodzieży na „narodowych placach budów”, renacjonalizację kopalni, finansowanie rolnictwa przez państwo. Starając się o urząd prezydencki po raz trzeci w 2004, zdobył 12,57% głosów. W maju 2009 ogłosił swój start w wyborach prezydenckich w listopadzie tego samego roku. Zajął w nich 4. miejsce.

Gheorghe Funar – ur. 1949. W 1990 r. założył nacjonalistyczną partię PUNR, sam posiadał skrajnie nacjonalistyczne poglądy (o nim powszechnie mówiło się, że „zjada kanapki z Węgrów”). Od 1992 do 2004 był burmistrzem Klużu. Wypłynął na piramidzie finansowej Caritas, którą zorganizował Ion Stoica (były cinkciarz). Będąc burmistrzem, zaprzął całą administrację do pomocy tej piramidzie finansowej. W jakiś sposób był związany z grupą oficerów (gen. Cheler), którzy sprzeciwiali się dostosowywaniu armii do standardów zachodnich. W 1997 r. wraz z grupą swoich stronników opuścił PUNR i przeszedł do PRM, której pozostał sekretarzem generalnym.

Bezpartyjny

Mugur Isărescu - ur. w 1949 r. w Drăgășani. W czasach komunistycznych poświęcił się nauce, był ekonomistą i współpracownikiem Securitate. W latach 1971-1973 pracował w Instytucie Gospodarki Światowej oraz od 1971 r. aż do upadku Ceaușescu w Narodowym Instytucie Badań Ekonomicznych. W 1989 r. obronił doktorat z ekonomii. W 1990 r. przez kilka miesięcy pracował w ambasadzie rumuńskiej w Waszyngtonie, we wrześniu 1990 r. został wybrany prezesem Narodowego Banku Rumuńskiego - sprawował tę funkcję aż do momentu, kiedy został premierem (grudzień 1999 r.). Członek klubu Rzymskiego. Formalnie bezpartyjny, jednak jego zaplecze polityczne stanowiła grupa „Przyszłość Rumunii”, utworzona jeszcze na początku lat dziewięćdziesiątych i zrzeszająca osoby związane niegdyś z PCR, a później z FSN, jednak o poglądach dość liberalnych. Więc pod względem polityki bliżej mu było do postkomunistów niż CDR. Funkcję premiera pełnił prawie rok, do listopada 2000. Obecnie znowu pełni funkcję prezesa Narodowego Banku Rumunii.

PPDD

Dan Diaconescu - gwiazdor telewizyjny, właściciel stacji OTV i DDTV. Ur. 1967. Ukończył studia na Wydziale Inżynierii Mechanicznej w Bukareszcie. W 2010 r. założył Partię Ludową Dana Diaconescu.